

Tempusta ja miten se tehtiin

Leena Krohn, kirjailija

Tasan neljä vuotta sitten todistimme erästä maailmanhistoriallista tapahtumaa omin silmin omista televisioistamme. Tapahtumaako? Ei, vaan vakain tuumin ja harkiten tehtyä tekoa, hirmutekoa.

Mutta mitä oikeastaan näimme? Vaikka “koko maailma” katseli samaa katastrofia, miljoonatakaan silmät eivät kertoneet, mitä tapahtui todella, saati miksi. Sitä ei mediakaan kertonut.

Monet, jotka ensi kerran kuulevat syyskuun 11. päivän vaihtoehtoisista selitysmalleista, ällistyvät, pahastuvat, suuttuvat. He kysyvät: Kuka ajatteleva ihminen suostuisi lankeamaan niin vainoharhaisiin ja monimutkaisiin teorioihin? Millaiset propellihatut viitsivät keittää moisia kokoon? Mitä perusteluja heillä on väitteilleen? Mitkä heidän motiivinsa ovat? Eikö tapahtuma sinänsä omassa kauhistuttavuudessaan riitä, pitääkö yrittää tekaista jotain vieläkin diabolisempaa?

Aloin tutustua kirjallisuuteen, jota attentaatista oli kirjoitettu, ja totuusliikkeen sivustoihin. Selailin virallista raporttia ja luin David Ray Griffinin huolella dokumentoituja teoksia hiukset pystyssä. Aloin ymmärtää, että komission selonteko, “the complete investigation”, joka myötäilee valtamedialle syötettyä kertomusta, ei ole suinkaan täydellinen. Presidentin nimitämälle komissiolle ei edes annettu mahdollisuuksia perusteelliseen tutkimukseen. Raportti ei kuvaa tapahtumasarjaa “sinänsä” vaan kertoo varta vasten valmistellun tarinan, joka ei ole kuitenkaan loppuun saakka hiottu. Se on täynnä aukkoja, virheellisyyksiä ja epäjohtonmukaisuuksia, jopa mahdottomuuksia.

Raportissa, joka osittain on erittäin seikkaperäinen, ohitetaan ne oleelliset seikat, jotka voisivat saattaa sen alkulähtökohdan epäilyksenalaiseksi. Komission oletus on, että terroriteon ainoa suunnittelija ja toteuttaja on ollut al-Qaida. Ne tosiasiat, jotka näyttävät viittaavan myös muihin vaihtoehtoihin, jätetään mainitsematta.

En ihmettele enää heidän motiivejaan, jotka kyseenalaistavat maailmalle kerrotun tarinan. Eikö totuuden etsiminen sinänsä riitä perusteluksi? Kiinnostavampia kuin niiden motiivit, jotka kysyvät, ovat niiden perustelut, jotka eivät halua vastata. Mitkä ovat syyt esittää totena sellainen teoria, joka vähänkin lähempää tarkasteltuna osoittautuu äärimmäisen epäuskottavaksi?

Haluammeko uskoa fysikaalisiin mahdottomuuksiin? Käsittämättömiin yhteensattumiin ja selittämättömiin erehdyksiin? Lähes rikollisiin leväperäisyyksiin ja ällistyttävään ammattitaidon puutteeseen samoilla kriittisillä hetkillä monilla eri hallinnon tasoilla?

Niin meidän on uskomisen, mikäli haluaisimme nielaista valtamedian ja komission meille syöttämän tarinan.

Tapahtumakulun todenmukaisuuden arvioimiseen tarvittava tekninen asiantuntemus on vain harvoilla. Maallikon on arvioitava uskottavuus omalla maallikkojärjellään. Hänen on valittava epäuskottavista teorioista se, joka näyttää vähiten epäuskottavalta. Hän ei voi olla päättelemättä, että ne jotka yrittävät vastata myös hankaliin ja epäkohteliaisiin kysymyksiin, ovat luotettavampia kuin ne, jotka eivät edes yritä.

Olemme sen oudon tosiasian edessä, että kaikki esitetyt teoriat ovat salaliittoteorioita ja kaikki ne vaikuttavat epäuskottavilta ja epätodennäköisiltä, mutta jotkut ovat vielä epäuskottavampia ja epätodennäköisempiä kuin toiset.

Totuus voi olla – ja usein on – epätodennäköinen ja uskomattomalta vaikuttava, mutta se ei voi olla mahdoton. Kun epätodennäköisyyksiä kasaantuu tarpeeksi monta, niiden yhdistelmä muuttuu mahdottomuudeksi. Niin juuri on käynyt yleisölle kerrotun tarinan kohdalla.

Virallinen teoria on luhistunut kasaan. Sitä tuskin voi kutsua edes kertomukseksi tai teoriaksi. Se ei ole perusteellinen, ei riippumaton eikä puolueeton selonteko. Se on manipulaatiota, propagandaa.

Tiedämmekö syyskuun tapahtumasta enempää kuin katutaikurin esitystä seuraava satunnainen yleisö, joka haluaakin tulla petetyksi? Paras illusionisti on se, jonka tempua ei uskota tempuksi ja joka häivyttää myös oman tekijyytensä.

Inhimillisellä havaintokyvyllä ja aisteilla on rajansa ja ominaispiirteensä. Olemme helposti petettävissä. Tarkkaavaisuus ei kykene keskittymään moneen asiaan yhtä aikaa. Näemme, mitä olemme oppineet näkemään. Kuulemme, mitä meidän halutaan kuulevan, sen viestin, joka on kuuluvimmin. Tieto, jonka saamme ympäristöstä, kulkee suodattimien ja linssien läpi, myös toisten asettamien.

Taikurin kolme perussääntöä ovat: Tee temppusi vasta kun se on valmis. Älä koskaan näytä heille, että hikoilet. Säilytä salaisuutesi.

Kun tempun yleisö narrataan keskittymään vain tiettyihin näyttaviin ilmiöihin (kuten kaksoistorneihin törmäviin koneisiin), se ei ehdi havaita muita oleellisia seikkoja. Se näkee vain sen, mikä on näkyvintä. Joukkoviestimet uskottelevat kertovansa meille, millainen maailma on, ja me uskomme, useimmiten. Mitä tapahtuu ja tapahtui todella, sitä ne eivät välttämättä kerro.

Ovatko virallisen teorian epäilijät paranoideja, psykologisesti epänormaaleja ja intellektuaalisesti idiootteja? Sellaisiksi – ja vielä pahemmiksi – heitä on pyritty leimaamaan suomalaisesakin lehdistössä. Naurettavaksi tekeminen on helppo ja yleinen keino yrittää vaientaa kysyjät. Yhdysvalloissa toinen paljon käytetty tapa on epäisänmaalliseksi leimaaminen.

Helsingin Sanomissa annettiin ymmärtää, että vaihtoehtoisten teorioiden esittäjät olisivat sekä hölmöjä että antisemiittejä. Toimittaja kirjoitti otsikolla “Hölmöjen salaliitto”: “Suomeenkin nyt levinnyt salaliittoajattelu mukailee ikivanhoja salaliittoteorioita juutalaisista kaivojen myrkyttäjinä ja ruton levittäjinä.”

Totuusliikkeen tehtävä ei voi olla yksityiskohtaisen selonteon antaminen koko tapahtumaketjusta. Sen tärkein velvollisuus on vaatia asiallisiin kysymyksiinsä vastaukset, jotka on mahdollista saada vain uuden puolueettoman ja mieluiten kansainvälisen tutkimuksen avulla.

Mediaa on petetty, mutta se on myös itse pettänyt yleisönsä epäkriittisyydellään ja johtanut sitä harhaan. Se ei ole huolehtinut velvoitteistaan.

Kansalaisilla on oikeus esittää myös epämiellyttäviä kysymyksiä ja vaatia niihin vastauksia. Se ei ole ainoastaan Yhdysvaltain kansalaisten tehtävä vaan koko globaalin kansalaisyhteiskunnan. Miksi? Koska syyskuun 11. päivän jälkeiset tapahtumat ja siihen ankkuroitu politiikka koskettavat koko maailmaa. Suomi ei ole poikkeus.

Jotta tiedettäisiin, miksi 9/11 tapahtui, on myös tiedettävä, ketkä tapahtuneesta hyötyivät. Keille se on ollut “a great opportunity” presidentti Bushin sanoin.

Valheet, jotka syyskuun tiettyä päivää ympäröivät, eivät ole millään lailla uusi ja ennennäkemätön ilmiö. Eikö kansalaisilta ole aina salattu tosiasioita kriisiaikoina ja eikö ole valehdeltu erityisen paljon ja erityisen kirkkain silmin silloin kun yleinen mielipide on ollut saatava tukemaan sotaa? Sotaa, joka tässä tapauksessa on “deep war”, sotaa, jonka loppua emme ole vielä nähtäneet.

Valheita ei tarvitse niellä. Totuus kuuluu kaikille.

(Puhe 9/11-toimintaryhmän 11.9.2005 Ostrobotnialla järjestämässä seminaarissa *Neljä valheen vuotta.*)